

Starší Lynn G. Robbins
Předsednictvo Sedmdesáti

Kam jste obráčení?

Snaha zavděčit se druhým spíše než Bohu je převrácením prvního a druhého velikého přikázání.

„Kam jste obráčen?“ Touto matoucí otázkou mě překvapil president Boyd K. Packer, když jsme spolu cestovali v rámci mého prvního pověření v úřadu sedmdesátníka. Bez vysvětlení, jež by otázku uvedlo do kontextu, jsem byl bezradný. „Sedmdesátník,“ pokračoval, „nezastupuje lidi před prorokem, ale proroka před lidmi. Nikdy nezapomeňte, kam jste obráčení!“ Bylo to mocné ponaučení.

Snaha zavděčit se druhým spíše než Bohu je převrácením *prvního a druhého velikého přikázání*. (Viz Matouš 22:37–39.) Znamená to zapomenout, kam jsme obráčení. I tak jsme již všichni tuto chybu z obav před lidmi udělali. V Izaiášovi nás Pán varuje: „Nebojte se [potupy od] lidí.“ (Izaiáš 51:7; viz také 2. Nefi 8:7.) V Lehiově snu tyto obavy u lidí vyvolalo to, že si na ně lidé z veliké a prostorné stavby pohrdavě ukazovali prstem, a mnozí tak zapomněli, kam jsou obráčení, a odešli od stromu, „jako by se styděli“. (Viz 1. Nefi 8:25–28.)

Nátlak okolí se pokouší změnit postoje člověka, či přímo jeho chování, tím, že v něm vyvolává pocity viny kvůli tomu, že se někoho dotkl. Usilujeme o zdvořilé soužití s těmi, kteří na nás ukazují prstem, ale když nás tyto obavy z lidí pokoušejí k tomu,

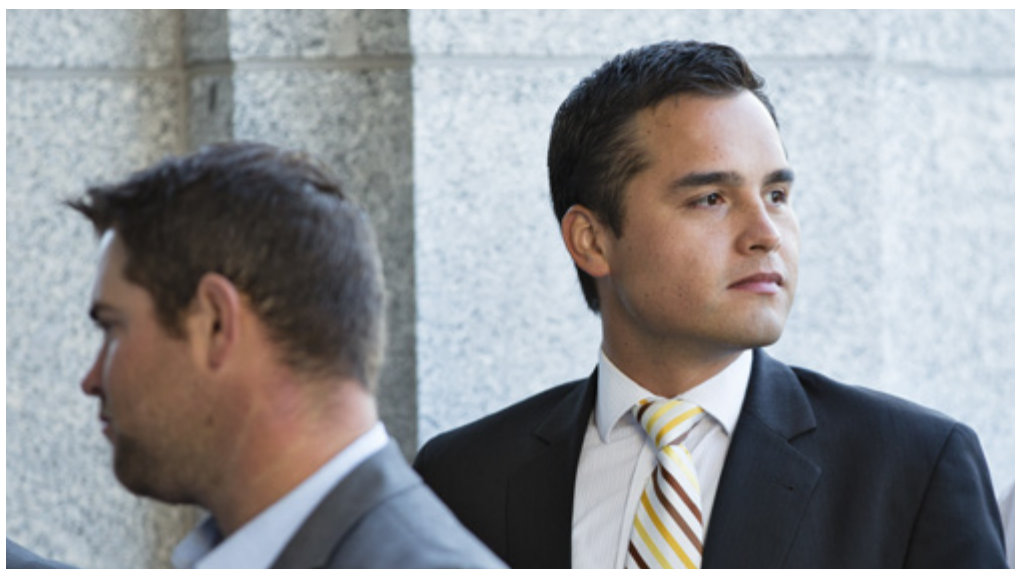
abychom tolerovali hřích, stávají se nám podle knihy Přísloví osidlem. (Viz Přísloví 29:25.) Osidlo může být chytře maskováno návnadou, která má apelovat na náš soucit, abychom tolerovali, či dokonce schvalovali něco, co Bůh odsuzuje. Pro lidi slabé víry může být toto velikým kamenem úrazu. Někteří mladí misionáři si například přinášejí tyto obavy z lidí do misijního pole a opomenou svému misijnímu presidentovi ohlásit do nebe volající neposlušnost svého vzpurného společníka, protože se ho nechtějí dotknout. Charakterní rozhodnutí činíme

tehdy, když pamatujeme na správné pořadí prvního a druhého velikého přikázání. (Viz Matouš 22:37–39.) Jakmile si tito zmatení misionáři uvědomí, že jsou zodpovědni Bohu, a ne svému společníkovi, mělo by je to přimět k *obratu o 180 stupňů*.

V mladistvém věku 22 let dokonce i Joseph Smith zapomněl na to, kam je obráčen, když opakovaně naléhavě žádal Pána, aby mohl půjčit Martinu Harrisovi 116 stran rukopisu. Možná chtěl Joseph Martinovi projevít vděk za jeho podporu. Víme, že Joseph ne-smírně usiloval o to, aby ho další očití svědkové podpořili vůči hrozivému klamu a lžím, které se o něm šířily.

Ať již to Joseph udělal z jakýchkoli důvodů, zdánlivě sebeoprávněnějších, Pán je nebral jako omluvu a ostře ho pokáral: „Jak často jsi přestupoval ... a následoval jsi přesvědčování lidí. Neboť, viz, neměl ses *báti* člověka více nežli Boha.“ (NaS 3:6–7; zvýraznění přidáno.) Tento palčivý zážitek pomohl Josephovi už navždy pamatovat na to, kam je obráčen.

Když se člověk snaží *zachovat si tvář* před lidmi, může nevědomky *ztratit*

tvář před Bohem. Domnívat se, že se člověk může zavděčit Bohu a zároveň tolerovat lidskou neposlušnost, není ne-strannost, ale licoměrnost neboli *pokrytství* či snaha „sloužití dvěma pánům“. (Viz Matouš 6:24; 3. Nefi 13:24.)

Zatímco stát tváří v tvář nebezpečí jistě vyžaduje odvahu, tím opravdovým symbolem odvahy je překonat obavy z lidí. Například Danielovi pomohly modlitby čelit lvům, ale chrabrým jako lev se stal proto, že se vzepřel králi Dariovi. (Viz Daniel 6.) Takováto odvaha je darem Ducha *bohobojným* lidem, kteří se modlí. Královně Ester dodaly modlitby tutéž odvahu k tomu, aby stanula tváří v tvář svému manželovi, králi Asverovi, přestože věděla, že tím riskuje život. (Viz Ester 4:8–16.)

Odvaha není pouze jednou z klíčových ctností, ale jak podotkl C. S. Lewis: „Odvaha je ... forma každé ctnosti v rozhodujícím bodě. ... Pilát byl milosrdný až do okamžiku, kdy to začalo být riskantní.“¹ Král Heródes pocítil lítost, když byl požádán, aby dal setnout Jana Křtitele, ale chtěl se zavděčit „[těm], kteříž spolu s ním stolili“. (Matouš 14:9.) Král Noé se chystal propustit Abinadiho, dokud nepodlehli nátlaku svých zlovolných kněží. (Viz Mosiáš 17:11–12.) Král Saul neuposlechl slova Páně, když si ponechal válečnou kořist, protože „se bál lidu, a povolil ... hlasu jejich“. (1. Samuelova 15:24.) Aby Aron uchlácholil bouřící se Izrael na úpatí hory Sinai, vyrobil zlaté tele, zapomínaje na to, kam je obrácen. (Viz Exodus 32.) Mnozí z hlavních vládců v Novém zákoně „uvěřili v [Pána], však pro farizee nevyznávali, aby ze školy nebyli vyobcováni. Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.“ (Jan 12:42–43.) Písma jsou takových příkladů plná.

Nyní si vyslechněte několik inspira-tivních příkladů:

- Nejprve Mormon: „Viz, promlou-vám směle, maje pravomoc od Boha; a *nebojím se* toho, co může učiniti člověk; neboť dokonalá láska vyháňá všechnu bázeň.“ (Moro-ni 8:16; zvýraznění přidáno.)
- Nefi: „Pročež to, co se líbí světu, nepíši, ale píši to, co se líbí Bohu a těm, kteří nejsou ze světa.“ (1. Nefi 6:5.)
- Velitel Moroni: „Vizte, já jsem Moroni, váš hlavní velitel. Neusiluji o moc, ale o její svržení. Neusiluji o poctu světa, ale o slávu svého Boha, a o svobodu a o blaho své vlasti.“ (Alma 60:36.)

Moroni měl tak velikou odvahu, když pamatoval na to, kam byl obrácen, že se o něm říkalo: „Kdyby všichni lidé byli bývali jako Moroni, a pokud by vždy byli jako on, vizte, i moci pekelné by byly otřeseny na věky; ano, ďábel by nikdy neměl moc nad srdcem dětí lidských.“ (Alma 48:17.)

Proroci ve všech dobách jsou vždy napadáni a lidé si na ně pohrdavě ukazují prstem. Proč? Protože, jak se píše v písmech, „provinilí považují pravdu za tvrdou, neboť se jim zařezává hluboko do nitra“ (1. Nefi 16:2), neboli jak podotkl prezident

Harold B. Lee: „Potrefená husa se vždycky ozve!“² Jejich pohrdavá reakce je ve skutečnosti pocitem viny, která se snaží sama sebe uchlácholit, stejně jako tomu bylo s Korihorem, který nakonec přiznal: „Vždy jsem věděl, že Bůh jest.“ (Alma 30:52.) Korihor byl ve svém klamu natolik přesvědčivý, že nakonec uvěřil své vlastní lži. (Viz Alma 30:53.)

Opovržliví lidé často obviňují pro-roky z toho, že nežijí v 21. století nebo že jsou úzkoprsí. Snaží se přesvědčit, a dokonce dotlačit Církev ke snížení Božích měřítek na úroveň svého vlast-ního nepatřičného chování, což, slovy staršího Neala A. Maxwella, „vede k pocitu sebeuspokojení, avšak nikoli k sebezdokonalování“³ a pokání. Sni-žování Pánových měřítek na úroveň nevhodného chování společnosti je odpadlictví. Dvě stě let poté, co Spasitel navštívil Nefity, začaly mnohé církve mezi nimi „snižovat náročnost“ nauky, abych si vypůjčil slova staršího Hollanda.⁴

Zatímco budete naslouchat tomuto verši ze 4. Nefiho, soustřeďte se na paralely s naší dobou: „A stalo se, že když dvě stě a deset let uplynulo, bylo mnoho církví v zemi; ano, bylo mnoho církví, které tvrdily, že znají Krista, leč popíraly většinu jeho evan-gelia, natolik, že přijímaly všelikou zlovolnost a udělovaly to, co je po-svátné, tomu, komu to bylo zakázáno pro nehodnost.“ (4. Nefi 1:27.)

Dějá vu v posledních dnech! Někteří členové si neuvědomují, že padají do stejné léčky, když prosazují přijetí místních či etnických tradic svých otců, jež nejsou v souladu s kulturou evangelia. (Viz NaS 93:39.) Jiní, kteří oklamávají sami sebe a žijí v iluzi, prosí nebo požadují, aby bis-kupové snížili měřítko pro chrámová doporučení, potvrzení pro školu nebo přihlášky na misi. Není jednoduché

být biskupem pod takovým tlakem. Nicméně, stejně jako Spasitel, jenž vyčistil chrám, aby bránil jeho posvátnost (viz Jan 2:15–16), jsou dnešní biskupové vyzýváni, aby směle hájili chrámová měřítka. Spasitel řekl: „Budu se projevovati lidu svému v milosrdenství[,] ... jestliže lid můj bude zachováváti přikázání má a nepošpiní tento svatý dům.“ (NaS 110:7–8.)

Spasitel, náš velký Příklad, byl vždy obrácen ke svému Otci. Miloval své bližní a sloužil jim, ale řekl: „Chvály od lidí nepřijímám.“ (Jan 5:41.) Chtěl, aby Ho ti, které učil, následovali, ale neusiloval o jejich přízeň. Když konal nějaký skutek pravé lásky, například když uzdravoval nemocného, přicházel onen dar často s žádostí, aby dotyčný „žádnému nepravil“. (Matouš 8:4; Marek 7:36; Lukáš 5:14; 8:56.) Zčásti se chtěl vyhnout oné slávě, která Ho následovala navzdory Jeho úsilí se jí vyvarovat. (Viz Matouš 4:24.) Odsoudil farizeje za to, že konali dobré skutky jen proto, aby je viděli lidé. (Viz Matouš 6:5.)

Spasitel, jediná dokonalá bytost, která kdy žila, byl svrchovaně

odvážný. V životě čelil zástupům nactiutrhačů, ale nikdy se nepoddal tomu, jak si na Něj pohrdavě ukazovali prstem. Byl jediným člověkem, který nikdy nezapomněl na to, kam je obrácen: „Což jest [Otc] libého, to já činím *vždycky*“ (Jan 8:29; zvráznění přidáno) a „nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy“ (Jan 5:30).

Mezi 3. Nefim, kapitolou 11 a 3. Nefim, kapitolou 28 použil Spasitel označení *Otec* nejméně 150krát, přičemž dal Nefitům velmi jasně najevo, že přišel, aby Otce zastupoval. A v Janovi, kapitolách 14 až 17, se Spasitel o Otcovi zmiňuje nejméně 50krát. Každým myslitelným způsobem byl dokonalým učedníkem svého Otce. Zastupoval svého Otce tak dokonale, že znát Spasitele zároveň znamenalo znát Otce. Vidět Syna znamenalo vidět Otce. (Viz Jan 14:9.) Slyšet Syna znamenalo slyšet Otce. (Viz Jan 5:36.) Stal se v podstatě od svého Otce k nerozeznání. Jeho Otec a On byli jedno. (Viz Jan 17:21–22.) Byl si dokonale vědom toho, kam je obrácen.

Kěž nás Jeho inspirující příklad posiluje vůči nástrahám lichocení zvnějšku či domýšlivosti pramenící z našeho nitra. Kež nám dodává odvahy, abychom se nikdy nehrbili před těmi, kteří nás zastrašují, ani jim nepochlebovali. Kež nás inspiruje k tomu, abychom chodili, dobře čině, tak nenápadně, jak je to jen možné, a „[neusilovali] o pocty lidí“. (NaS 121:35.) A kež nám Jeho nedostižný příklad pomáhá vždy pamatovat na to, *kteřé* je to „přední a veliké přikázání“. (Matouš 22:38.) Kež tehdy, když ostatní požadují schválení jednání v rozporu s Božími přikázáními, vždy pamatujeme na to, čí jsme učedníci a kam jsme obráceni, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. ed. (1982), 137–138. [Česky vyšlo pod názvem „Rady zkušeného ďábla“.]
2. Harold B. Lee, v: *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, „Repentance“, *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. Jeffrey R. Holland, „The Call to Be Christlike“, *Liahona*, June 2014, 35.